

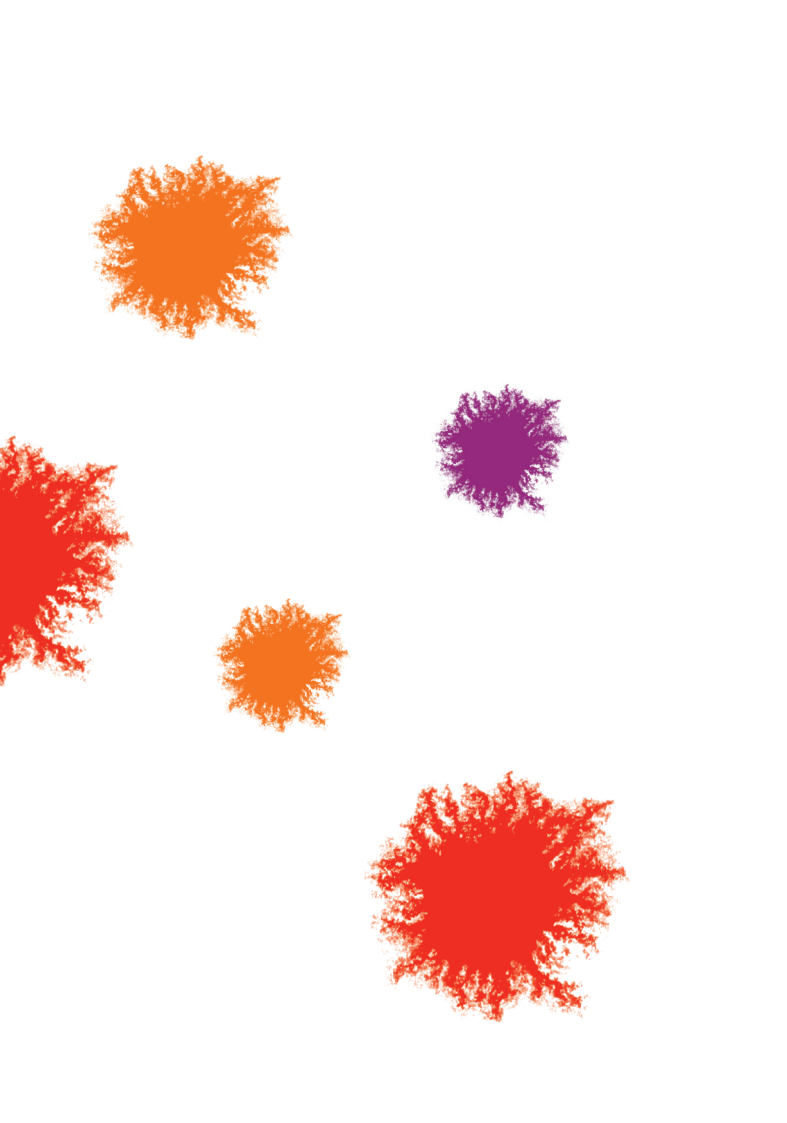
Dolors Miquel

Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica

Presentació
de Francesc Gelonch

 Generalitat de Catalunya
Institució
de les Lletres Catalanes

SANTAMÒNICA

L'humanisme de les mans, un esbós de Miquel

Francesc Gelonch

Dolors Miquel és una canonada d'aigua fresca que irriga el terror pedregós de la poesia catalana. Fa un mínim de vint anys bons que exerceix de fertilitat ambulat (on portin les paraules) i d'autèntica «estructura d'estat», amb aquella fila de dissident (ànima despentinada, feliçment díscola, plena de festivitats del gosar dir les mil ironies, de verb que grata, que no deixa indiferent, sàtir) que s'ha tornat un clàssic imponent, una obra al mig de tot i per on tot ha de passar, corroborant l'estranyíssima tossuderia de renovar-se constantment llibre rere llibre. D'ençà sobretot del *Llibre dels homes* (1998), d'una mordacitat insuperable, no ha parat de créixer en lectors i enlairaments, despertant una gamma d'entusiasmes que tenen la virtut de no haver passat mai per les duanes reglamentàries, sempre abocada a fer una poesia aferrissadament autèntica i contemporània i d'arrel al mateix temps, ben abeurada, intel·ligentíssima, desacomplexada i popular, que ofereixi a la set col·lectiva de poesia –conscientment– el lleidatà miracle de l'horticultura, que ella més que ningú (amb permís de Carles Hac Mor i d'Enric Casasses, si es vol) ha elevat a dimensions còsmiques i pageses, a altures mentals i a l'humanisme del tu a tu.

Miquel es mulla, no sap escriure sense mullar-se (xopar el dir), que vol dir que escriu de veritat, que no es queda gens en el fer veure. Desempolaina, sacseja, revolta, emociona al mateix temps que conjura de molt —com li agrada dir— l'empenta ancestral assambleària del sentir pagès, irreverent i lliure, mofeta de les cadenes nominal, fet de l'obligació vital de fluir peti qui peti. La força d'aquest batec humà va molt més enllà de qualitats merament datables, implica sencer un estat d'ànim col·lectiu, una capacitat de país. Indica considerar la poesia una eina al servei de desentranyar secrets importants i dies de demà. Arreu on calgui germinar res —i sempre cal, i en poesia encara més— de les ensopides profunditats i teories percentuals, portar una llavor a un futur efectiu de tiges i arrels alimentàries, caldrà arriscar en estructura hidràulica i tirar d'aixada i cavalló, poèticament mullar-se i desconsiderar restriccions (enfaristolaments, engavanyaments, perruques, hortènsies i edulcorants), garantia de l'emancipació del poder pensar i sentir.

Miquel en fa més que bandera. És en la poesia, que la paraula s'obre a llibertats que no pot dominar. Tota la resta és el terreny de les consignes i publicitats (hooliganismes, clixés...), ben o mal fotocopiades. Potser per això Miquel (quasi) descreu de tot: «El rellotge fa tic-tac / i no acaba de convèncer», diu en un poema d'Aioç. Al capdavall, ve a ser una pagesia revolucionària. Implica un respecte profund pel cadascú i *quisapquè* que brollarà dels esbullaments del sentit i germinacions en curs, una professió de mare, totalment allunyada del concepte patriarcal i autoritari sobre el que pot néixer o deixar de fer-ho. És emocio-

nant comprovar (i més d'un no s'ha adonat encara que segurament parlem de la poesia més radicalment feminista que han donat les lletres catalanes fins avui) fins a quin punt en Miquel una i altra lluita coincideixen. La llibertat i densitat sense preceptes de Miquel, la seva manera d'entendre i d'estendre la poesia, capaç de convertir la uralita mental més insensible i dogmàtica i tots els enllaunaments en regadiu, té molt a veure amb una sincera i directa reivindicació de la dona.

No és estrany, doncs, que li agradi recuperar sovint (com en la *Missa pagesa*, 2006), en aiguabarreig amb dialèctiques molt més contemporànies i elaborats frescos de la seva vida personal, la divinitat femella ancestral de la fecunditat natural (la que de les omnipresents venus paleolítiques es descabdellarà després en tots els altres rituals i religions, fins a la institucionalització de l'autoritat del rei-pare, molt més pròpia ja de societats més militaritzades que agràries). La crítica a la violència, des de la perspectiva radical del feminisme d'avui, és una altra manera de llegir la permanent necessitat de retorn a l'horticultura (a la cultura?), com a elemental vacuna contra qualsevol mena d'autoritarisme. Per això no n'hi ha prou amb la tesi, cal capbussar-se a fons en la paraula, alliberar-la en el possible i en l'impossible de les seves cotilles i prohibicions adquirides a còpia de segles d'ofec llastimosament patriarcal (i que en el cas català s'agreuja amb l'alè espatllat de l'idioma tant per agressions externes de tot tipus com per psicosis normatives). Per coses d'aquestes, no sorprèn gens que Miquel vagi tant i justament a abeurar-se a la poesia catalana medieval (Llull,

Turmeda, Roig, el Capellà de Bolquera i etcètera). Sembla l'origen probable de la seva monumental versió-antologia *Cap home és visible* (2010). Alliberar el dir i el fer, mentre anem a buscar les mans que ens fan humans. Al llarg dels llibres, la terra s'ha convertit en tot el que creix, totes les seves preguntes líquides que es van canalitzant, conflictes temporals, retorn a la natura, la de fora i la de dins. «Sóc com el cel, lliure», dirà a *Transgredior*. «El pare-arbre. / Segueix sol», dirà a *La flor invisible*. Una natura que és sobretot experiència del cos o, encara millor, multiplicitat del cos. «Qui fos com tu, tan un, tan unitari!, / en canvi jo amb tants jos com arrossego, m'entrepusso i em caic i m'ensopego», dirà a *El Musot*. «Rodolo bronzint / (no sóc tornat a néixer) / vinc pel segle vint», dirà a *Haikús del camioner*. Miquel té sempre una potència energitzadora, invoca el créixer i el fer créixer, els escampa, sembra. En *off* només sembrem terrabastalls, caiem sempre a la mateixa llavor. Miquel, bàsicament, és *on*. Sacsejar els que ens viu és prendre'n cura, ser-ne part, i qui diu la paraula diu sobretot el fet. I perquè evidentment el que està en joc és alliberar la poesia sencera de les seves pors de germinar, dotar-la de l'aixada suficient, del gosar gosar, de l'actitud i l'ànima per ser batec humà de carrer i d'avui.

Francesc Gelonch i Bosch (Juneda, 1974) és escriptor, traductor i artista interdisciplinari. Ha publicat el poemari *La mandra no és un ocell* (LaBreu Edicions, 2016), i amb el Teatre Kaddish està a punt d'estrenar l'obra *Casagemas*, dirigida per Xavier Giménez Casas.

Poètica en vers i fragments

Dolors Miquel

Ei, tu! Militància [fragment]

Milito

a les escorrialles de les ideologies.

El meu sistema no té sistema. M'unifico en la dispersió.

No puc adorar cap home.

No crec en ídols. No crec en Déus.

La perfecció m'assembla imperfecta.

La paradoxa abominable.

Megamix Plou-Fàstic [fragment]

Europa és un fetus de vaca boja,

ens anem contaminant d'economia.

M'han robat...

M'han robat les teories, la cartera i la fe.

M'han robat les teories, la cartera i la fe.

L'ànima, no, que la portava

amagada als sostens.

entre els pits jo la portava

com la iaia, els diners.

Escolteu!

Dictaré un vers d'esperit
que els malparits treguin pit
i els benparits facin: xit!

Escolteu!

Abans robareu la nit
que els meus dits.

Au: Teclegeu!

Del fruiter n'he pres la força,
quan grisejo faig escorça,
el meu fruit té urpa d'orsa.

Escolteu!

No hi ha típex que el vers torça,
de cap crític n'és hereu.

Sóc de Lleida, passarell!
Em reta el rei? Caigui ell!
Entro en capella amb capell.

Escolteu!

no me'l trec ni davant d'ell,
que cap rei no em posa preu.

La tendresa sota clofa.
De la vida no en faig mofa.
a la mort porto en estrofa,

Escolteu!
del vers no en trec la garrofa
i és perxò que vaig a peu.

He deixat els fums a fora:
Que algú m'estreny, estisora!
Visc dels meus somnis tothora.
Escolteu!
L'irreal m'alleta, m'ancora:
és el pit que em dóna veu.

El meu jo és el teatre,
sense escenari que abatre.
Si no us plau, busqueu-ne d'atre
Escolteu!
No penso el meu ésser batre
per vosaltres. Ni ho dubteu!

Miquela, brot de Miquel,
fou parida en tal estel
que tastà el no-res d'arrel
Escolteu!
i n'arrencà fel i mel
I en féu llavis de la neu.

De Amb capell, 2003

Poemes

Dolors Miquel

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica

CRIT DE LA CABRA

*«No menjaràs l'herbeta fàcil de les concessions?
No voldràs el teu lloc calent i segur a la palla?
No seguiràs les indicacions dels boccs?
I què faràs?
Ballar-la, cabra?»»*

*«Ballar-la cabra i ben amunt, segur el precipici,
desafiar la gravetat i la utopia.
Tòrcer-me, girar-me, cabriolejar sobre el vers buit,
empaitar la verticalitat dels diccionaris,
menjuquejar la paraula suculenta
arran d'un abisme rocallós.
Ballar-la cabra. Aquelarre a les esquenes
dels seriosos inquisidors
que en tot veuen feminisme i sospita.
Ballar-la cabra i cabrit i cabram i cabrum i cabrera.
Màgia de la ment explotada
que abandona el llit i la casa potestat.
Salvatge delicadesa del bel que s'eleva
entre les parets vellutades de l'Univers
i s'estimba a la bassetta on els ramats
erupten llimacs de versos i verdet de vides.»»*

D'Aioç, 2004

Les mans tinc plenes
De presó pura. Reixa
D'on fuges, somni.

Kilòmetres blancs
de pell dura i fosca
traieu-vos els guants.

Collia el temps
les mans dels homes. La mort
collia fruites.

Collia el cent
fulles de rosa, el mil
collia espines.

Collia el cull
l'inabastable i Llull
collia segles.

De *Haikús del camioner*, 1999

LA FLOR NEGRA

Tancat amb balda, tancat, fermat, barrat,
delicadesa, on és que m'has anat?
Ni jo m'ho sé, de tant que s'ha amagat.
El sentiment ha collit la flor negra.

Riuen els prats, em sóc desconeguda.
De la bellesa, només n'obtinc la ruda
seguretat que no em darà ajuda.
El sentiment ha collit la flor negra.

Xiula l'amor a l'orella germana,
a mi només em gira tramuntana.
Arrasa els camps. Seny i sembrats m'arrenca.
M'arrenca el cos. El tomba, ajeu, el trenca.

Cor desolat, la flor que vols m'esqueixa.
Ara sóc pitjor que jo mateixa.

PA DE PAGÈS

Abans-d'ahir, d'abans-d'ahir, d'abans-d'ahir, de l'altre em van volar el cap.

Fa mal que et volin el cap.

Volia plorar, però

no sabia on collons tenia les llàgrimes.

Les vaig buscar per dins de les ungles entre la pols, la suor, els brins de tabac,

però només vaig trobar 2 ulls ressecs

que em miraven esgarrapant-me,

dos ulls rasats, dos camps de blat d'agost

rasats, plens de rostolls i pedra.

Van venir ocells afamats a picotejar-los

i s'enduien, amb pressa, al bec les llaors.

No sabia on tenia les llàgrimes

i dels ulls no en podia fer NI PA,

així que vaig posar un anunci al diari,

el vaig escriure amb els colzes

perquè als dits hi tenia els ulls

amb les parpelles tancades,

i vaig demanar per telèfon pa de pagès,

el vaig demanar amb els peus

mentre redactava 5 línies desesperades

plenes de llevat per dur al forn.

Volia plorar llavors per la boca,

usar la saliva com a llàgrimes,

però els llavis no trobaven la vena del cor.

La vena del cor estava tallada
i treia el cap dalt de tot del cim del coll,
es preguntava per què l'havien separada de la boca
tanmateix la boca no podia donar cap resposta:
les seves dents la mossegaven ara
i començaven a sagnar totes les genives.
Així que volia plorar pel nas, per les orelles,
però vaig acabar plorant per la figa
al temps que algú trucava a la porta
i hi deixava, desahuciat,
un pa de pagès ple de rostolls i pedra
que vaig gratar amb les ungles
fins que en sortí aigua.

AI, MARE (Poema sospirat)

Ai, mare! tota la vida esperant.
Tota la vida estalviant.
Un duret aquí, una pesseteta allà,
la costura, el punt i mig...,
tota la vida esperant.
Com una xiqueta somia
el somni de fer-se gran
i aquest somni mai li arriba.
Ai, mare! Tota la vida esperant.
I encenent aquella llàntia
i nant a veure aquell sant,
el curandero, la xacra
de la carta l'Esprit Sant.
I aquelles espelmetes
que t'anaven rosegant.
¿Que no ho saps que la vida
és un torrent de plujat
que cal xuclar l'aigua que arriba
abans que no hagi passat?
Ai, mare! La torrentera
sembla que s'ha eixugat.
El canastell que portaves
jeu a la riba deixat.
Però, ¿què és el que volies
veure per aquí passar?

Una vida, les fruïteres
i la boira al baixar
entre gents que corren sempre
i no saben pas on van.
Però, ¿què és el que esperares
durant tants i tants llargs anys?
Ai, mare! Xiqueta meua,
tota la vida esperant.

D'Aioç, 2004

HUMANITAT D'UN BISTEC DE VEDELLA

Un àngel japonès d'1,40
amb davantal roig i ungles nacrades
va dipositar un bistec enorme de vedella al meu davant
i em va salvar de la mort immediata
perquè defallia d'irrealitat d'amor
i la son i la gana m'havien abandonat,
que ja pertanyia al regne dels déus
que ni caguen ni mengen.

HUMANITAT /

passa'm forquillades de simplicitat recobertes de salsa
bearnesa,

mentre el miro patèticament, obsessivament,
amb la fúria de totes les cèl·lules de la memòria a la mirada,
com vai mirar ma mare morta
els últims instants

per retenir-la

i veure-la

abans que no fos,

passa'm forquillades de simplicitat

i alguna paraula fregida,

HUMANITAT.

De Mos de gat, 2002

ÚLTIMA CARTA

N'has après ràpid de ser català
que ja domines el renec, la venjança!
qui va amb un coix coixeja al cap de l'any,
qui amb un català, al raval brut s'atansa.
La teva última carta té odi fins en el blanc,
fins al marge de baix la ira se t'escampa
les frases bisturís, coltells burxents, llampecs
de paraules que esclaten en còlera irritada.
Per l'odi i el verí et tinc en bon record,
pels teus juraments foscos, conec la teva tara:
només ens dol allò que ens fereix dins el cor,
només arriba al cor allò que el cor demana.
Que el cor no sap mentir, és una vritat blanca.
Et vaig disparar fort, amic, en questa estança!

Oh si tornesson los temps
en què lo públic podia
tirar tomates i fems
si l'artista no plaïa.

Després d'aquell bombardeig
los qui eren vius no parlaen,
los ferits no deien reig,
fins i tot los morts callaen.

Lo cervell és un misteri,
fins quan és arrebossat
i te'l veus a dins d'un plat
I et fa fer un saliveri.

L'amor és la malaltia
més rara de tot lo món.
L'ex malalt que la tinia
la busca per tot lo món.

De *Ver7s de la Terra*, 2004

LA NIT FOSCA DE L'ÀNIMA [fragment]

La nit fosca s'ha instal·lat a l'ànima.
Un llamp
un esclat de llum al cervell de l'angoixa
una confusió de l'oníric
res més que un somni real
caminem a les fosques
ens toquem a les fosques
un braç
un braç és una idea de braç
i és l'ànima del braç
i és el pensament del braç
i és el somni del braç
i és la realitat del braç...
com pot ser un tacte tantes coses?
com poden ser tantes coses un tacte?

De *Missa pagesa*, 2006

GLÒRIA DE TAÜLL I D'EMPÚRIES

Els cants que s'enlairen des de Sant Martí d'Empúries
són els mateixos dels del Sant Crist de Taüll
i exactament iguals als del celobert on canta una andalusa
i espiritualment xerricants com el crit aspre de l'esmolet
i silenciosament esplèndids com l'amagada vida
i vertiginosament espetarregants com l'ou ferrat a la paella
i místicament desoladors com els budells dels rius invàlids
i tots es canten amb la llengua morta del cap de l'ovella
que penja
a la carnisseria on em van regalar una pasteta quan era
petita
amb aquelles mans brillants de tocar carn,
i oh el blavet enramant-se per sobre la pupil·la d'una dona
que ja mai no tindrà nom, que ja mai no tindrà nom,
que ja mai no tindrà nom...

Anem...

PLANY DE LA MARE

Vai parir un imbècil, un ingenu.
Jo el vai fer a les meues entranyes.
El vai parir en un món d'escurçons,
en un món de rates empestades i pudents.
Si pogués me'l tornaria a ficar dins,
l'empenyeria com un tampó cap a les entranyes,
com un farcit de carn cap a dins del pollastre.
Vai parir-lo, sí, però:
He de veure patir així aquest innocent?
He de veure com és maltractat pels porcs?
He de sentir com li diuen boig, els necis?
He de topar amb la rialleta nauseabunda
dels anormals que el jutgen?
Aquest idiota que va amb el cor a la mà
en un món ple de feres
és el meu fill. Sí, el meu fill.
Ah, la dona estèril, la que mai ha parit,
la que mai ha vist sortir un monstruós àngel
de les seves carns i venes!
La que mai sentirà el dolor de veure l'altre
regnant i aixafant el fill de la humanitat!!!
Demano que Ella em compregui. Ell és un imbècil,
un ingenu, una bona persona, gairebé un orat.
Jo sóc la seva mare, si algú en té la culpa...
Carn meva... quina revolta no m'has fet...

De *Missa pagesa*, 2006

FUTURIBLES CATALANS

*Cap peix del Mediterrani podria moure's
si no portava gravades les quatre barres.*

Ramon Muntaner

Caurà de dalt, no cal que ens preocupem:
el cel plourà pinzells tan catalans
que ens pintarem bigotis als miralls,
ens pintarem la terra en un paper,

la pàtria que hem perdut sense combat,
sense combat la recuperarem,
sense fusell, només amb cebes i alls:
farem uns rots tan amples i ancestrals

que màgics mons de iaies amb elàstics
ens portaran barrets plens de conills
que rostirem abans no siguin dits

i ens menjarem enfundats en un frac.
Els peixos muts parlaran català
i el pa amb tomàquet onejarà als màstils.

D'El Musot, 2009

TIRANT ÀNGELS

Hi ha un cotxet de bebè al bell mig de la carnisseria.
En canvi, jo només tinc ulls per al cap de l'ovella i de la seva
cria que pengen lluny l'un de l'altre amb aquella pena de
desert al lacrimal.

Però el seu amor de flor d'albat creix al centre de la carn
morta
i venç l'olor de matança i sang que ha començat a embrutar-me
la galta.

La padrina m'agafa d'una revolada, m'acosta als marges del
cotxet i em diu:

«Mira a dins. Mira que bonic!»

He de posar-me de puntetes davant d'un cercle de lloques
exultants d'alegria,
entre les quals hi ha la mare i la filla carnissera, que
xerrotegen reinflades,
rebotides de tants cadàvers com duen dins.
Elles m'hi han abocat.

El que hi he vist m'ha semblat repugnant:
un tros humà petit i lleig, un cuc sense pèl que em mirava
amb ulls de carnisser.

Li he tirat un àngel a la cara per tapar-li tots dos ulls,
La padrina s'ha enfadat molt i hem sortit de la carnisseria
més ràpid que no hi hem entrat.

M'ha dit que sempre la feia quedar malament i m'ha agafat
tots els àngels de les butxaques
i els que duia amagats als mitjons i dins els punys.

Els ha desat dins la capsa de botons vells.
Amb la bogeria de la besàvia,
la dona maltractada del tiet
i d'altres andròmines.

LA FLOR INVERTIDA

Anat ai cum cauz'enversa lonc temps.

Raimbaut d'Aurenga

Em creien de porcellana i seda, i cada cop que em duien a
passeig treien l'urna.

Hi passaven fregalls i draps humits fins a deixar el vidre tan
transparent que els ocells hi xocaven i queien morts,
esventrats, al meu davant.

M'empolainaven els rossos cabells en llargs tirabuixons
que semblaven canelons farcits d'aire coronats amb un llaç
blau. Arribaven després els vestits emmidonats de blondes i
puntes, que eren la corol·la d'una flor invertida,
i les meues cametes, dos estams de carn.

Els braços paterns em deixaven dins de l'urna, i sortíem a la
vida on la presó es feia invisible per als anants. En soledat
transparent creixia.

De la llum xuclava abelles per a l'ull. Per als fèrtils estams
de la lluna.

Doncs, passejàvem
i en l'infinit visible m'amagava.

De La flor invisible, 2011

Biografia literària

Dolors Miquel Abellà (Lleida, 1960). Poeta, recitadora, estudiosa i traductora. Agitadora d'idees. Ha conreat sobretot el gènere poètic.

Després d'una primera etapa d'una intensa activitat literària durant l'època universitària a la ciutat de Lleida, que va culminar amb la publicació de la revista *La Higiénica* (revista que fou segrestada per la policia i que fou duta a judici) i amb la publicació dels llibres *El vent i la casa tancada*, llibre de poesia que rebé el Premi Rosa Leveroni el 1989, i *Maruja Reyes sóc jo*, llibre de relats del 1992, no hi tornà, decebuda per l'ambient literari dominant al país, fins als últims anys del segle, quan conegué l'Enric Casasses i compregué que hi havia literatura de veritat en el món de la literatura. Començà a recitar amb ell i altres poetes com Albert Roig, Ester Xargay, Josep Pedrals, Eduard Escoffet, Núria Martínez-Vernis, Perejaume, Carles Hac Mor, Gerard Horta, Pau Riba, Memi March..., que omplien carrers, bars, teatres, universitats i places i ho omplien tot, i tornà, reconciliada amb el món literari, tant que l'any 1998 publicà el *Llibre dels homes*, poema narratiu-satíric que retrata amb humor, sorna i desencís el pas de la dictadura a la democràcia i el paper masclista que tingueren els homes en aquesta transició.

Des d'aleshores ha anat publicant poesia, columnes d'opinió i articles crítics a la premsa escrita, fent nombrosíssims recitals, i ha fet una incursió en el món del teatre amb l'obra *Carn avall*, representada dins el marc estiuenc del Grec de Barcelona del 2012. També féu una temptativa en el món de les revistes literàries amb el número i mig de la *Verge Peluda* (1997, 2002). Al llarg d'aquest temps ha rebut mencions i premis, com el Ciutat de Barcelona (2005), el Gabriel Ferrater (2006) o l'Alfons el Magnànim (2011). Ha estat traduïda en antologies, i d'altres mitjans, a nombroses llengües. Ha editat l'antologia de poesia medieval amb el títol lullià *Cap home és visible* (2010), amb més de 200 poemes traslladats del català antic a l'actual.

A la seva rítmica poesia, sempre escrita des del punt de vista d'una dona i d'una ecologista, es pot trobar des del lirisme màgic i l'onirisme, fins a desenfadades actituds goliàrdiques, passant per reflexions sobre l'ésser contemporani, el món o l'ésser humà, de vegades mitjançant crítiques àcides o enjogassades, moltes vegades adreçades al sistema patriarcal dominant. Des del punt de vista formal, també es caracteritza per la seva gran varietat, ja que ha usat des de sonets a vers lliure, poesia visual, haikus, poemes de tall medieval, jocs avantguardistes, etc. Així mateix, fa un ús de la llengua «igualitari», ja que en els seus versos barreja paraules del català estàndard amb dialectalismes, termes cultes amb populars i vulgars, i estrangerismes amb paraules del català antic ja en desús.

Llibres

El vent i la casa tancada. Ed. Columna, 1990.

Maruja Reyes sóc jo. Ed. Columna, 1992.

Llibre dels homes. Empúries–Ed. 62, 1998.

Transgredior, amb fotografies de Vanessa Pey.
Ed. Arola, 1999.

Haikús del camioner. Empúries–Ed. 62, 1999.

Gitana Roc. Llibres del Segle, 2000.

Mos de gat. Empúries–Ed. 62, 2002.

Amb capell. Emboscall Edicions, 2003.

Ver7s de la terra. Ed. Pagès, 2004.

Aioç. Empúries–Ed. 62, 2004.

Missa pagesa. Empúries–Ed. 62, 2006.

El Soc. Plaquette. Quaderns de Mahalta, 2007.

El Musot. Ed. Pagès, 2009.

La dona que mirava la tele. Empúries–Ed. 62, 2010.

La flor invisible. Bromera, 2011.

Aquesta selecció de poemes
de Dolors Miquel
es publica el 9 de maig de 2016
amb motiu del recital de la poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica 2016

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre de l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Col·laboren:

PEN

Associació per a la promoció de la llengua catalana
català
Associació per a la promoció de la llengua catalana

AELC

ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGUA CATALANA

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura